

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 15C/184/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812218579
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Zajacová
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2014:3812218579.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd v Prievidzi sudkyňou JUDr. Katarínou Zajacovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421 proti odporcovi Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti SR, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Návrh **z a m i e t a .**

Konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania **z a s t a v u j e .**

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom podľa § 152 ods. 2 veta druhá O.s.p. rozhodol o tom, že odporca je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, ktorý nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní EX 7888/2009 v zákonnej 15-dňovej lehote vedenom pre pohľadávku navrhovateľa, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere povinným E. X., nar. X.X.XXXX a rozsudkom vo veci samej rozhodol tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 1.813,32 eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 362,66 eur.

V obsahu návrhu poukázal na to, že navrhovateľ ako veriteľ zo zmluvy o úvere č. 3461057 navrhol súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonným ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá mu vznikla nesplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 3461057, ktorú ako dlžník uzavrela X.X.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci číslo EX 7888/2009. Súdny exekútor predložil návrh navrhovateľa na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom tunajšiemu súdu a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Povinnosťou exekučného súdu bolo rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od jej doručenia, bez ohľadu na to, či exekučným titulom, pre ktorý sa exekúcia navrhovala vykonať, bolo rozhodnutie všeobecného súdu, rozhodnutie rozhodcovského súdu alebo exekučným titulom bola napr. notárska zápisnica. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 16.8.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora zamietol. Konanie však bolo začaté dňa 10.8.2009 a súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej doby, s omeškaním viac ako

371 dní. Postup súdu považoval za nesprávny, charakterizovaný tým, že nebolo vydané rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a nesprávny úradný postup vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa. Tunajšiemu súdu ako exekučnému súdu navrhovateľ vytýkal, že spôsobom odporujúcim zákonu, t.j. vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok, preskúmaním exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu. Podľa názoru navrhovateľa všeobecný súd, ktorý konal v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. Poukázal na to, že existencia rozsudku rozhodcovského súdu, ktorý je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný, spôsobuje prekážku veci právoplatne rozhodnutej a zamedzuje navrhovateľovi iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom.

Takýto postup exekučného súdu je nesprávny a v rozpore s § 44 os. 2 Exekučného priadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedliteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Navrhovateľ sa dozvedel o všetkých okolnostiach priebehu skutkového deja, ktorý vyústil do spôsobenej škody, po doručení upovedomenia o začatí exekúcie. Exekučnému súdu vytýkal, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným, odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorenej zmluvy o úvere. Poukázal na to, že podľa platnej právnej úpravy je rozsudok rozhodcovského súdu rovnocenným exekučným titulom s rozsudkom vydaným všeobecným súdom v občianskom súdnom konaní.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ uplatnil voči odporcovi náhradu majetkovej škody v sume 1.813,32 eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového vzťahu založeného zmluvou o úvere. Súčasne voči nemu uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na súdnu ochranu zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces zaručený článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý podľa názoru navrhovateľa je dôsledkom nesústredenej činnosti exekučného súdu takej intenzity, ktorá má za následok zmarenie vymožitelnosti majetkového práva navrhovateľa. Nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania navrhovateľa, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Poukázal na to, že navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožitelnosti jeho pohľadávky a jej príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil navrhovateľovi správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Na podporu oprávnenosti svojho nároku na náhradu nemajetkovej ujmy ako ďalšie dôvody uviedol i to, že neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, neexistuje možnosť súdneho uplatnenia pohľadávky a jej príslušenstva a vzniknutá situácia vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti. Vytvorenie absolútnej nemožnosti súdneho uplatňovania pohľadávky a jej príslušenstva spôsobilo zánik ďalších plánovaných, podnikateľských aktivít navrhovateľa, zánik už vytvorených podnikateľských plánov a vyvolaná strata zisku spôsobila hospodársku stratu na jeho strane. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní jeho ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil sumou 362,66 eur, t.j. 20 % z uplatňovanej istiny s príslušenstvom. Tiež uviedol, že v súlade s ust. § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie

nároku na náhradu škody. Odporca do podania návrhu na súd na žiadosť navrhovateľa pozitívne nereagoval.

Na trovách konania uplatnil trovy právneho zastúpenia.

Odporca v písomnom vyjadrení k návrhu zo dňa 14.5.2013 poukázal na to, že v podanom návrhu navrhovateľa sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. navrhovateľ nedokázal uviesť ani len spisovú značku príslušného exekučného konania, pod ktorou je exekučná vec vedená na súde, chýbajú relevantné údaje, ako dátum doručenia podania na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátum, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval vôbec existenciu predmetného exekučného konania, vznik skutočnej škody a nemajetkovej ujmy. Tvrdenie navrhovateľa, že nemá vedomosť o spisovej značke ním namietaného exekučného konania sa podľa odporcu nezakladá na pravde, má charakter zavádzajúceho tvrdenia minimálne pre to, že kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. Poukázal na to, že neoznačenie spisovej značky exekučného konania, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, bolo jedným z dôvodov, pre ktoré Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou exekučného súdu (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS 211/2012, IV. ÚS 366/2012, IV. ÚS 374/2012). Podľa názoru odporcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody navrhovateľa. Navrhovateľ uvádza v obsahu návrhu rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia, ale súčasne namieta nesprávne úradný postup v podobe prietahov v exekučnom konaní. Z takto formulovaného návrhu nie je potom jednoznačne jasné, na základe akého titulu navrhovateľ uplatňuje náhradu škody, pretože v návrhu sa tieto tituly prelínajú. Nie je zrejmé, či navrhovateľ uplatňuje nárok z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu prietahov v súdnom konaní, z dôvodu rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote.

Vo vzťahu k tvrdeným prietahom v exekučnom konaní odporca poukázal na to, že navrhovateľ neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného vzťahu. Neuviedol, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v exekučnom konaní predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Podľa návrhu odporcu všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, pretože túto právomoc má iba predseda súdu alebo ústavný súd.

K žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody odporca uviedol, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 bol súdu doručený návrh vo veci samej, je zrejmé, že navrhovateľ ho nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty uvedenej v § 16 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, preto odporca jeho nárok považoval za predčasne uplatnený. Poukázal i na to, že navrhovateľ napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody nepreukázal žiadané skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepredložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu a neuviedol skutočnosti, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy. Navrhovateľ teda neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie jeho žiadosti a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Z týchto dôvodov nárok navrhovateľa odporca nepovažoval za predbežne prerokovaný.

K samotnému nároku na náhradu škody, konkrétne k nesprávnemu úradnému postupu týkajúceho sa rozhodnutia exekučného súdu o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote odporca poukázal na to, že lehota na poverenie exekútora vykonaním exekúcie je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ - Austurcom C-40/08, ktorý nevylúčil posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Konštatoval, že unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalitnému posúdeniu prípadu a tým aj

otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. Poukázal na to, že z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011 jednoznačne vyplýva, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule, čo znamená, že akýkoľvek nárok žalobcu vychádzajúci z nesprávneho úradného postupu v podobe nerozhodnutia v 15-dňovej lehote v namietaných exekučných konaniach začatých po 1.6.2011, nemá žiadnu oporu v zákone. Pokiaľ ide o stav pred 1.6.2011, odporca konštatoval, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamena automaticky prietahy v konaní, čo konštatoval aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí spis. zn. I. ÚS 16/02.

Skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si podľa názoru odporcu vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Vo vzťahu k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo navrhovateľ považoval za nesprávny úradný postup, odporca uviedol, že tento postup nemôže byť nesprávnym úradným postupom podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. a nemôže sa jednať ani o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím okrem iného je nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgánom, čo v danom prípade nebolo splnené. Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, táto sa týka len prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Ak navrhovateľ tvrdil, že súd v exekučnom konaní prekročil svoju rozhodovaciu právomoc, keď vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu, odporca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp.zn. IV. ÚS 60/2011 ako i na ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, z obsahu ktorých vyplýva, že vnútroštátny súd má povinnosť z úradnej povinnosti preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky rozhodcovského súdu vydaného bez účasti spotrebiteľa, preskúmať, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy, a to v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy.

K tvrdeniu existencii prietahov v konaní odporca poukázal na § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z., v platnom znení, v ktorom je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Poukázal na to, že navrhovateľ si vo vzťahu k predpokladom posúdenia existencie zbytočných prietahov konaní nespĺnil ani povinnosť tvrdenia, ani povinnosť preukázania. Nepreukázal podanie sťažnosti na prietahy, existenciu právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, právoplatného rozhodnutia ESLP, či právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Otázku, či bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je pritom kompetentný preskúmať len Ústavný súd. V súvislosti s nesprávnym úradným postupom odporca vzniesol námietku premlčania a uviedol, že pri každom uplatnenom nároku, pri ktorom došlo k uplynutiu 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia pred dňom 23.4.2009 (t.j. 3 roky pred dňom, kedy boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku) vznáša námietku premlčania.

K výpočtu materiálnej škody navrhovateľom odporca poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ uplatnil majetkovú škodu vo výške istiny s príslušenstvom, nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ na preukázanie toho, čoho sa domáha. Nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia iba preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku právoplatne rozhodnutej veci pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Navrhovateľ mal možnosť získať iný exekučný titul podaním návrhu na začatie konania, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v návrhu namieta. Ak by aj nastala situácia, že si toto právo navrhovateľ uplatnil novým návrhom, musel by preukázať v prvom rade, že by mu súd bez akýchkoľvek pochybností priznal požadovaný nárok od dlžníka v sume, v ktorej ho požaduje od odporcu a v druhom rade, že pohľadávky sú nevyožiteľné v dôsledku pochybenia okresného súdu, tzn. že nebyť

nesprávneho úradného postupu okresného súdu, došlo by k riadnemu a plnohodnotnému vymoženiu pohľadávky. Túto skutočnosť však navrhovateľ nepreukázal.

K uplatnenej nemajetkovej ujme odporca uviedol, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/675/2011, v ktorom bolo konštatované, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prietrahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Poukázal i na to, že navrhovateľ zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov navrhovateľa bližšie nekonkretizoval a rovnako nespresnil, v čom a ako situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa. Požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 % z istiny a príslušenstva navrhovateľ nepodložil akýmikoľvek reálnymi skutočnosťami, či rozumnou úvahou. Odporca považoval za krajne nesprávny spôsob určenia náhrady nemajetkovej ujmy percentuálnou čiastkou z tvrdenej skutočnej škody. Považoval za potrebné uviesť, aby bolo prihliadnuté na dobré mravy v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu navrhovateľa. Zdôraznil, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, k čomu odporca pripojil list Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 a poukázal na to, že sudy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú spotrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ bol vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, ktorá zneužíva slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb. Odporca považoval konanie navrhovateľa za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže škoda mala vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej činnosti, pričom aj súdna moc musí pozornejšie skúmať práve podania navrhovateľa, a to pri návrhoch na vykonanie exekúcie sudy musia obzvlášť opatrne zvažovať, či poverenie vydajú alebo nevydajú, s čím je spojená vyššia časová náročnosť vykonania procesného úkonu súdom. S poukazom na charakteristiku príčinnej súvislosti medzi existenciou nesprávneho úradného postupu a vznikom škody alebo nemajetkovej ujmy odporca uviedol, že navrhovateľovi žiadna škoda postupom okresného súdu nevznikla. Z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. považoval návrh navrhovateľa za neopodstatnený a navrhol ho zamietnuť. Uplatnil nárok na náhradu trov konania, výšku ktorých však nevyčíslil.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa na pojednávanie napriek riadne a včas doručenému predvolaniu neustanovili, svoju neprítomnosť neospravedlnili. Na pojednávanie sa nestanovil ani odporca, ktorý svoju neprítomnosť písomne ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania. Neprítomní účastníci a právny zástupca navrhovateľa pojednávanie z dôležitého dôvodu odročiť nežiadali, preto súd v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. vo veci konal a rozhodol v ich neprítomnosti, s prihliadnutím na obsah spisu a vykonané dôkazy.

Po oboznámení sa s obsahom exekučného spisu tunajšieho súdu 15Er/1861/2009, s písomným vyjadrením odporcu k návrhu zo dňa 14.5.2013, so stanoviskom Európskej komisie, Generálneho ministerstva pre spravodlivosť z čl. 35 spisu, s vyjadrením odporcu zo dňa 18.10.2013, súd zistil nasledovný skutkový stav:

V exekučnej veci tunajšieho súdu sp. zn. 15Er/1861/2009, EX 7888/2009, v ktorej ako oprávnený vystupoval navrhovateľ a povinný XXX/XXXXX. (predtým XX.X.XXXXX.-MIVA), nar. 6.9.1974 žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 25.9.2009. Uznesením č.k. 15Er/1861/2009-10 zo dňa 22.2.2010 tunajší súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že navrhovateľ ako oprávnený zostal v exekučnom konaní nečinný, súd nemal k dispozícii žiadne listiny, ktorými by mohol aj bez návrhu podrobne posúdiť nedostatky v rozhodcovskom konaní, resp. posúdiť, či exekučný titul zaväzuje povinného na plnenie nemožné, nedovolené alebo v rozpore s dobrými mravmi. Pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona čR.02 Z.z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nadobudlo právoplatnosť dňa 26.7.2010 v spojení s rozhodnutím Krajské súdu v Trenčíne č.k. 17CoE/223/2010-20 zo dňa 15.6.2010,

ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdené. Odvolanie podal oprávnený. Uznesením č.k. 15Er/1861/2009-24 zo dňa 9.8.2010, právoplatným dňa 4.9.2010 bolo exekučné konanie zastavené. Z úradnej činnosti súdu bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní.

Navrhovateľ nárok na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa Zákona č.514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, v znení neskorších predpisov, uplatnil z dôvodu nesprávneho úradného postupu tunajšieho súdu spočívajúceho v tom, že o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie voči povinnému IC.v exekučnej veci 15Er/1861/2009, EX/7888/2009 súd rozhodol po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/, bod 1. Zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa 9 ods. 1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2013, pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehoty, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Podľa § 9 ods. 4 cit. zákona, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 cit. zákona, zo žiadosti musí byť zrejmé, kto náhradu škody žiada, ktorej veci sa týka, titul, z ktorého sa nároku na náhradu škody domáha, akým spôsobom škoda vznikla a čoho sa poškodený domáha. V žiadosti a pri uplatnení nároku na náhradu škody na súde je poškodený povinný uviesť požadovanú výšku náhrady škody a označiť orgán verejnej moci, ktorý mu škodu spôsobil.

Podľa § 16 ods. 4 cit. zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi

poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa § 17 ods. 1, 2, 3 cit. zákona, uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa § 19 ods. 1, 3 cit. zákona, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

Zhodnotením skutkového stavu dospel súd k právnenému záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Prievidza. Právnym predpisom, ktorý upravuje zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je Zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Podľa právnej úpravy platnej v čase tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu a vzniku škody, sa za nesprávny úradný postup považovalo porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody má len ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú:

- a/ protiprávny úkon, resp. škodová udalosť,
- b/ vznik škody,
- c/ príčinná súvislosť medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody,
- d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel, alebo nie).

Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je citovaným zákonom koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, tzn. že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda (ak vznikla), je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu. Ústavným základom uvedenej zodpovednosti je článok 46 ods. 3 Ústavy - každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný, neprerušovaný a nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako priama príčina škody, existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Nesprávny úradný

postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku navrhovateľa, ktoré bolo priamo a nesprostredkované spôsobené iba týmto postupom, ktorý by bol z hľadiska zmenšenia majetku navrhovateľa rozhodujúcim, tzn. ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, jeho majetok by sa nezmenšil.

V súvislosti so zákonnými podmienkami vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom súd v danej veci skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Vo vzťahu k tvrdeným zbytočným prietahom v exekučnom konaní súd poukazuje na to, že otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, je kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Súdne konanie nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa Zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda súdu na podklade sťažnosti na prietahy. Opačný výklad by znamenal, že by existovalo niekoľko orgánov, ktoré by boli oprávnené v tom istom čase preskúmať postup toho istého súdu z hľadiska vzniku zbytočných prietahov. Pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietahov, znamenalo by to záver, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu súdnictva.

V exekučnej veci 15Er/1861/2009 navrhovateľ nepodal predsedovi súdu sťažnosť na prietahy v konaní v snahe docieľiť urýchlené rozhodnutie vo veci. Súčasne nebolo preukázané, že by navrhovateľ uplatnil svoje právo podaním sťažnosti Ústavnému súdu SR pre porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu, práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, práva vlastniť majetok a práva na ochranu majetku. Pokiaľ sa navrhovateľ na ústavný súd s takýmito sťažnosťami obrátil, boli odmietnuté z dôvodu nedostatku zákonom prepísaných náležitostí podaní sťažovateľa.

Navrhovateľ ďalej tvrdil, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho postupu tým, že preskúmaval exekučný titul, ktorá činnosť v rámci exekučného konania nebola v jeho právomoci, toto preskúmanie vykonal neoprávnené a spôsobil tým prietahy v konaní a rozhodnutie v danej veci vydal nie v zákonnej, 15-dňovej lehote, ale po viac ako 371 dňoch. Vychádzal z toho, že exekučné konania EX 7888/2009, ktoré bolo tunajším súdom vedené pod sp. zn. 15Er/1861/2009 bolo začaté dňa 10.8.2009 podaním žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Tvrdil, že súd o žiadosti o udelenie poverenia rozhodol až dňa 16.8.2010, t.j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vykonaným dokazovaním však bolo nepochybne preukázané, že tvrdenia navrhovateľa sa nezakladajú na pravde. V predmetnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná dňa 25.9.2009 a súd o nej rozhodol dňa 22.2.2010. Exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 25.9.2009, kedy bola súdnym exekútorom podaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, bol rozsudok rozhodcovského súdu.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 25.9.2009 (podanie žiadosti o udelenie poverenia), súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2, písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu 26.8.2009, podľa tohto zákona možno vykonať exekúciu aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených.

Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnej veci 15Er/1861/2009 bola tunajšiemu súdu doručená dňa 25.9.2009 a súd o nej rozhodol dňa 22.2.2010. I keď exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonnej 15-dňovej

lehoty, podľa názoru súdu samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky nesprávny úradný postup. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s prihliadnutím na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom do 31.5.2010 nemožno jednoznačne a nepochybne vyvodiť, že lehota 15 dní sa vzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Podľa názoru súdu 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Ak ho súd nepoverí, 15-dňová lehota neplatí a ani sa logicky nedá predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. O zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol v primeranej lehote a nedopustil sa žiadneho nesprávneho úradného postupu, ktorým by mohla byť navrhovateľovi ako oprávnenému spôsobená škoda. Napokon v exekučnom spise sa nenachádzajú žiadne urgencie na skoršie vydanie rozhodnutia, ani sťažnosť na prieťahy v konaní. S poukazom na citované ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto nie je možné posudzovať postup exekučného súdu pri rozhodovaní o tejto žiadosti považovať za nesprávny.

Na podporu uvedeného názoru súd poukazuje aj na novela Exekučného poriadku vykonanú Zákomom č. 144/2010 Z.z., ktorý s účinnosťou od 1.6.2010 vypustil zákonnú 15-dňovú lehotu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi, pokiaľ sa jednalo o exekučné tituly podľa § 41 ods. 2, písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Z dôvodovej správy k tejto novele vyplýva, že účelom vypustenia zákonnej lehoty bola skutočnosť, že lehota bola výraznou prekážkou na to, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, pokiaľ išlo o notárskej zápisnice a rozhodcovské rozsudky, zvlášť, keď išlo o vymożenie plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy. Uvedená novela neobsahovala žiadne prechodné ustanovenia, preto vzhľadom na to, že išlo o novelu procesných ustanovení Exekučného poriadku, vzťahuje sa na všetky exekučné konania, v ktorých nebolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie k tomuto dátumu. Následne novelou Exekučného poriadku, Zákomom č. 102/2011 Z.z. s účinnosťou od 1.6.2011 bol § 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku doplnený aj o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok.

Navrhovateľ nesprávny úradný postup tunajšieho súdu v exekučnej veci videl aj v tom, že súd nevydal poverenie na vykonanie exekúcie, ale žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol. Tvrdil, že exekučný súd tým, že zasiahol do skutkových a právnych tvrdení obsiahnutých v rozhodcovskom rozsudku, sa postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu, pričom nebol ani legitímne schopný k vykonávaniu takýchto úkonov. Súd vytvoril stav reálnej nevyvořitelnosti istiny a príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Na jednej strane existuje relevantný exekučný titul - rozsudok rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť a je z pohľadu exekučného súdu materiálne nevykonateľný a na druhej strane nie je možné iniciovať občianske súdne konanie a požadovať súdnu ochranu na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existenciou rozsudku rozhodcovského súdu je vytvorená prekážka veci rozhodnutej.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia (25.9.2009) upravovalo povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo na návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota sa podľa vyššie prezentovaného názoru súdu netýkala prípadov, ak boli exekučným titulom vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené a s účinnosťou od 1.6.2011 rozhodcovské rozsudky. Už toto samotné znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku oprávňovalo exekučný súd ex offo skúmať exekučný titul nielen z formálneho, ale aj z vecného hľadiska. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd síce nezaobera vecnou správnosťou exekučného titulu (okrem spotrebiteľských vzťahov), ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória a súdna prax takého rozhodnutie za zdanlivé, ničotné, teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna

úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku rei iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor so spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť tejto zmluvy a v prípade zisteného nedostatku konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúcim neúčinnosť a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení Zákona o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov.

V danom prípade bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok. S poukazom na vyššie uvedené bol súd jednoznačne oprávnený ex offio skúmať, či tento rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a tiež, či pôvodný titul tohto rozhodnutia - zmluva o úvere, neobsahoval neprijateľné podmienky a či rozhodcovská doložka bola dojednaná v súlade so Zákonom o rozhodcovskom konaní a v súlade s ostatnými právnymi predpismi upravujúcimi spotrebiteľské právo. Exekučný súd preto správne skúmal exekučný titul (rozhodcovský rozsudok), či tento bol vydaný v súlade s platnými právnymi predpismi. Po zistení, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah a pre možný rozpor exekučného titulu s § 45 ods. 1, písm. c/ Zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Svoje rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Exekučný súd dňa 22.2.2010 uznesením žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Jeho rozhodnutie bolo potvrdené ako vecne správne odvolacím súdom. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty, keďže súd vo veci riadne rozhodol. V rámci exekučného konania má súd právo preskúmať dôkazy aj bez návrhu účastníkov, ako aj ex offio preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku, nekalú povahu rozhodcovskej doložky či priebeh rozhodcovského konania tak, ako to vyplýva i z rozhodnutí Najvyššieho súdu SR 3Cdo/146/2011, 3MCdo/11/2010, 5Cdo/291/2010 a rozhodnutí Ústavného súdu SR IV. ÚS 60/2011, I. ÚS 16/2002. Súd teda oprávnene preskúmaval exekučný titul v exekučnom konaní tak, ako mu to vyplýva z platných právnych predpisov a dostupnej judikatúry tak Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR a stanovisk Súdneho dvora Európskej únie. Napríklad rozsudkom Súdneho dvora Európskej únie vo veci ASTURCOM TELECOMUNICACIONES SL proti Cristina Rodríguez Nogueira (C-40/08) Súdny dvor rozhodol pri riešení prejudiciálnej otázky v súvislosti so spotrebiteľskými zmluvami o otázke právomoci vnútroštátneho súdu v tom zmysle, že súd môže ex offio preskúmať nekalú povahu rozhodcovskej doložky v prípade právoplatného rozhodcovského rozsudku vydaného bez účasti spotrebiteľa v takom rozsahu, v akom mu to umožňujú vnútroštátne procesné pravidlá v rámci obdobných opravných prostriedkov vnútroštátnej povahy. V takomto prípade prináleží vnútroštátnemu súdu vyvolať všetky dôsledky, ktoré z toho podľa daného vnútroštátneho práva vyplývajú, s cieľom zabezpečiť, aby spotrebiteľ nebol uvedenou doložkou viazaný.

Odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej vzniesol námietku premlčania s odôvodnením, že lehota na uplatnenie nároku navrhovateľa na náhradu škody uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15-dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučné konanie bolo začaté v roku 2009 doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a navrhovateľ sa predbežného prerokovania najskôr domáhal dňa 23.4.2009, kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, čo potvrdil aj samotný odporca v písomnom vyjadrení vo veci samej zo dňa 14.5.2013. Nárok navrhovateľa na náhradu škody súd nepovažoval za premlčaný s poukazom na cit. ust. § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia. V danom prípade sa navrhovateľ dozvedel o tom, že súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie najskôr doručením rozhodnutia o zamietnutí žiadosti zo dňa 22.2.2010. Od nasledujúceho dňa mu začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá v čase podania návrhu vo veci samej na súd ešte neuplynula, preto jeho právo na náhradu škody nie je možné považovať za premlčané.

Vzhľadom k tomu, že súd dospel k právnenému názoru, že na strane odporcu konajúceho prostredníctvom exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, vo veci sa ďalej nezaoberal ani výškou majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ na jej uplatnenie ako zodpovednosť odporcu za uplatňovanú ujmu. Z vyššie uvedených dôvodov preto návrh navrhovateľa nepovažoval za dôvodný a zamietol ho.

Pokiaľ navrhovateľ žiadal, aby súd vyčkal s rozhodnutím vo veci na znalecký posudok, o vypracovanie ktorého požiadal znalca z odboru právne vzťahy k cudzine, odvetvie európske právo, ktorý by mal zodpovedať na otázky týkajúce sa interpretácie a aplikácie Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 5.4.1993 v nadväznosti na justičnú prax a záväznú judikatúru Súdneho dvora EÚ, súd jeho návrh na doplnenie dokazovania neakceptoval z dôvodu, že pokiaľ navrhovateľovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla škoda, mal by disponovať dôkazmi, ktorými by ju relevantne preukázal. Za danej situácie nie je jasné, ako navrhovateľ dospel k výške ním tvrdenej majetkovej škody, keď žiadnymi dôkazmi nedisponuje a žiadne súdu nepredložil. Znalecký posudok je na preskúmanie správnosti preukázaných tvrdení účastníkov konania a nemôže odpovedať na otázky právneho charakteru. V danom prípade otázka existencie skutočností zakladajúcich nesprávny úradný postup exekučného súdu je právnou otázkou, nie skutkovou a preto tento návrh na doplnenie dokazovania nebolo možné považovať za opodstatnený.

V súlade s ust. § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. súd konanie o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania zastavil s poukazom na ust. § 159 ods. 3 O.s.p.. O návrhu navrhovateľa na prerušenie konania bolo rozhodnuté uznesením č.k. 15C/184/2012-50 zo dňa 11.11.2013, právoplatným dňa 12.3.2014 tak, že návrh bol zamietnutý. Rozhodnutie prvostupňového súdu bolo potvrdené rozhodnutím Krajského súdu Trenčín č.k. 17Co/1049/2013-72 zo dňa 11.2.2014, ktoré právny zástupca navrhovateľa prevzal dňa 12.3.2014. Dňa 4.4.2014 navrhovateľ z totožných dôvodov, podaním s totožným obsahom o p a k o v a n e podal ďalší návrh na prerušenie konania. Vzhľadom k tomu, že o jeho návrhu už bolo právoplatne rozhodnuté, jedná sa prekážku rei iudicatae, ktorá má za následok zastavenia konania.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhrada nebola priznaná. Odporca, ktorý mal vo veci úspech náhrada trov konania nebola priznaná, pretože ich neuplatnil a napokon mu žiadne ani nevznikli. Navrhovateľovi právo na náhradu trov konania nevzniklo, pretože vo veci úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Trenčíne, písomne v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach § 42 ods. 3 O.s.p. uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu, Zákona č. 233/1995 Z.z. o exekútoroch a exekučnej činnosti.